

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, kissing. The man is on the left, wearing a white dress shirt and a dark tie. The woman is on the right, wearing a pink off-the-shoulder dress and a large, ornate necklace. They are set against a background of a city skyline at dusk or night, with a building visible on the right. The overall mood is intimate and romantic.

Kali Anthonyová
Vezmeš si
můj prsten!

KALI ANTHONYOVÁ

VEZMEŠ SI
MŮJ PRSTEN!

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

taky máte pocit, že ten čas utíká pořád rychleji a rychleji? Jediné, co mě s tím trochu smiřuje, je to, že taky jakoby stále „častěji“ přichází jaro. A pro nás, kteří si spolu povídají o knížkách o lásce, je jaro takovou hlavní roční dobou... Obvykle už bývá docela teplo, začínají se objevovat první květiny, vzduch je plný vůní a příslibů...

Samozřejmě, když říkám, že jaro je pro lásku ideální, neznamená to, že bychom ji měli opomíjet v jiných ročních dobách; pro lásku je dobrá příležitost úplně kdykoliv. A když zrovna nemáte tu skutečnou – a já Vám držím palce, aby co nejdříve přišla –, tak aspoň pro tu ze stránek mých knih...

A kam se tento měsíc spolu podíváme? Do Řecka i na Manhattan, do tajemného království, o němž jste se určitě v hodinách zeměpisu neučila, do Indie i na pustý ostrov. Bude to určitě jako každý měsíc skvělá jízda a já věřím, že si ji spolu užijeme!

*S láskou
Váš Harlequin*

Kali Anthonyová

**VEZMEŠ SI
MŮJ PRSTEN!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Bound as His Business-Deal Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Kali Anthony
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9041-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9042-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9043-2 (PDF)

PROLOG

Tenkrát

„Nejsi zraněná?“

Eve se chvěla, zatímco přes ni Gage přehazoval kabát a zakrýval mokré oblečení, jež se jí lepilo na tělo. Po páteři jí z vlasů stékal pramínek dešťové vody. Zvedla si ruku ke spánku a zkoumala místo, kde jí tepalo bolestí. „Mám tam bouli, ale jinak jsem v pořádku.“

„Kde?“ Gageův hlas zněl naléhavě. Rozsvítla se baterka. Trhla sebou, když ji její záře udeřila do očí.

„Tady.“ Znovu se dotkla hlavy, než jí prsty jemně odstrčil a přešel po pokožce, kde to bolelo nejvíc. Znovu se otřásla, ale ne ze zimy. Tentokrát šlo o cosi teplejšího a plného rozkoše.

„Mrzí mě to,“ řekl. Jeho hebké rty se dotkly jejího čela. Sklonil se a odložil baterku na podlahu, malý kroužek světla je oba zahalil. „Bolí tě ještě něco?“

Zavrtěla hlavou. „A co ty?“ Když sjeli ze silnice kvůli průtrži mračen, tak zrovna řídil. Pospíchali, snažili se co nejrychleji dostat pryč, protože si byla jistá, že ji její sestra Veronique viděla, jak vyklouzla z domu, aby se sešla s Gagem.

„Mně nic není,“ ujistil ji. „O mě si nedělej starosti.“ Zapátrala v jeho tváři, schované ve tmě, jež je

obklopovala v opuštěné budově, již našli poté, co spadli své věci a uprchli ze zničeného auta. Vypadal v pořádku, ale nepřiznal by jí, kdyby tomu bylo jinak. Gage se ji vždycky snažil chránit před každým trápením. Přála si, aby jí občas dovolil, aby i ona ochraňovala jeho.

„Museli jsme tam to auto nechat?“

„Nikam nám neuteče a s takovým poškozením bychom se daleko nedostali. Akorát bychom přitahovali pozornost. Aspoň je mimo cestu a nepředstavuje žádné ohrožení.“

Gage ji objal a přivinul si ji blíž. Uvelebila se mu na vlhké hrudi, zatímco déšť bušil do střechy nad nimi. Na několika místech střecha protékala a na zemi se tvořily kaluže.

„Bude to v pohodě, *chère*. Zbylo nám trochu peněz.“ Stiskl kapsu kabátu, který měla na sobě. Pár tisíc dolarů nebylo moc, ale dostanou se díky nim tam, kam potřebují, uvažovala. Gage jí to slíbil a své sliby vždycky dodržel. „Dneska se utáboříme tady a zítra nasedneme na autobus do Montgomery. Je to jenom pár hodin cesty odsud. Pak se můžeme vzít a nikdo nás nezastaví. Ani tvoje rodina, ani mamka s tatškou...“

Hlas se mu vytratil, když ho přemohl smutek. Gage zbožňoval svoje rodiče, jenomže rodina Caronových a Chevalierových se nesnášela tak dlouho, co byli s Gagem naživu. Jeho mamka s tatškou mu dali jasně najevo, že jejich vztah neschvalují, ačkoliv se je snažil přesvědčit, že i když je jí teprve dvacet a jemu třiadvacet, vzájemně se milují a na ničem jiném nezáleží. Přesto názor nezměnili.

Co se týče její rodiny... žaludek se jí stáhl bolestí, jež ji svírala tak dlouho, že už ji téměř nevnímala. Ani si nedovedla představit, co by se stalo, kdyby se o nich dozvěděli. Eve objala Gageovo pevné tělo.

„Jsi si tím jistý?“ zeptala se. Možná se milují, ale tím, že je Gage s ní, něco ztrácí – podporu své rodiny, která je pro něho důležitá.

Gage se odtáhl a podíval se na ni. „Miluju tě. A nepotřebujeme ničí souhlas, abychom se v Alabamě mohli vzít. Na rozdíl od domova.“

Kdyby jí bylo aspoň jednadvacet, nemuseli by utíkat. Jenomže nemohli čekat. Bála se přehlídky vhodných nápadníků, které jí otec nutil.

Když teď končil zápis do školy, nemohla už se před pravdou skrývat. Musela si vybrat mezi útekem a tím, že by se neviděli celý rok, možná i déle. Bez veškerého kontaktu. Ta představa byla nesnesitelná. To by nezvládla. Alespoň jí to usnadnilo rozhodování. Věděla však, že Gage to stojí mnohem víc, ačkoliv to neříkal nahlas.

Gage si projel rukou mokré vlasy, obvykle světlá barva ztmavla deštěm. Neušlo jí napětí v koutcích jeho očí, ustaraný výraz, který ho neopouštěl posledních několik měsíců. „Nechceš si to rozmyslet, že ne?“

„Nikdy.“

Usmál se, a bylo to to nejkrásnější, co kdy viděla. Chlad se rozplynul, protože se v ní rozlilo teplo. Pouhá vzpomínka na jeho úsměv jí vždycky rozjasnila den. Dokonce i v těch dnech, kdy ani hudba zesílená na maximum nedokázala přehlušit křik mámy a táty. Ve dnech, kdy se její matka uchylovala do pokoje s prášky a ledovým čajem šmrncnutým ginem.

Gage ji vzal za bradu. Přitiskl své rty na její. Jeho ústa byla tak něžná a jemná, že okamžitě celá roz-tála. Potřebovala víc než tohle, než polibky v nějaké umazané, polorozpadlé budově.

Hned jak se vezmou, najdou si pěkný a čistý hotel

a pomilují se v řádné posteli tak jako před pár týdny, když proklouzli do domku pro hosty na pozemku jeho rodičů. Klidně to mohl být Waldorf podle toho, jak se k ní choval jako k princezně na těch dokonale bílých prostěradlech. Při vzpomínce na jeho nahou kůži ji zaplavila touha. Jak ji naplnil, její tělo i duši. Vzdechala mu v náruči, protože se díky němu cítila nesmírně dokonale, v době, kdy všechno ostatní bylo na houby.

Dotkl se jí jazykem a ona mu zabořila prsty do vlasů, když prohloubil polibek. Potřebovala ho zase cítit blízko u sebe, toužila po tom tak, že by to nikdy nedokázala vysvětlit. Byl pro ni vším, jediný muž, jehož kdy chtěla. Brzy je nikdo nedokáže zastavit. Ucítila příval vzrušení, že se jen za pár dnů stane manželkou Gage Carona.

Zarazil se, vymanil se z jejího objetí a sklonil se. Všechno se ponořilo do tmy, když vypnul baterku. „Co...?“

Gage jí přitiskl prst na rty. Za ním zablikalo světlo, krátký záblesk v další části budovy. Ozval se nějaký zvuk. Bota na podlaze? Ztuhla, srdce jí bušilo v hrudi jako palička na buben. Gageův dech ji pohlادil na uchu. „Někdo tu je.“

Jeho teplo ji opustilo. Netušila, kam jde, ale jistě by ji nenechal samotnou. Nikdy. Trhla sebou při zašustění nedaleko. Když její oči přivykly tmě, spatřila ho, jak se krčí nedaleko a cpe věci do batohu.

„Schovej se,“ zašeptal potichoučku přes zvuk kapek dopadajících na střechu nad nimi.

„Třeba to není můj otec.“

„Nemůžu nic riskovat.“

„A co ty?“

Jen sotva rozeznala, jak zavrtěl hlavou. „Ty vezmi

peníze, vyraz do Montgomery a sejdeme se tam. Zavolej mi, až se tam dostaneš. A teď nahoru.“

Zadávala se do temných, zlověstných trámů nad sebou a zaváhala.

„Bojíš se?“ zeptal se Gage.

K smrti. Jeho slova jí však v břiše způsobila požár. Když se v dětství setkali poprvé, poté co se uviděli dírou zarostlou břečťanem ve zdi, jež oddělovala pozemky Chevalierových a Caronových, se jí na to zeptal kdykoliv, když zaváhala. Nikdy před jeho výzvami necouvla, vždycky předstírala, že ji ani v nejmenším nezneklidňují, i když to tak ve skutečnosti bylo.

„Je to jako lézt po té staré magnolii. Vzpomínáš?“ Gageova tvář byla skrytá ve tmě, ale hlas mu přeskočil, takže Eve poznala, že je taky vyděšený. Vyschlo jí v ústech. Přikývla a znovu se zadávala mezi trámy.

„Vzpomínám.“

Nikdy nezapomene na to, jak sedávala na těch větvích a shlížela na svět, jako by jim jednoho dne mohl ležet u nohou. Její mamka by dostala záchvat, kdyby věděla, že její drahocenná holčička leze po stromě, zvláště s tím *špinavým Caronem*. S Gagem se však zdálo všechno možné. Tam nahoře, v jejich vysněném světě, zatímco se snažili vytěsnit opravdický život a dotknout se oblohy, se její dětská zakoukanost proměnila v totální zamilovanost.

Gage si nacpal do batohu pár dalších věcí. Ty její prostrčil dírou ve zdi do úkrytu, pryč z dohledu.

„Teď je na čase lézt jako tygr, *chère*,“ zašeptal naléhavě. Hledači se očividně blížili. Tiché mužské hlasy. Pochechtávání.

„Vylezte, vylezte, ať už jste kdekoliv.“

Jako nějaká zvrhlá hra. Byli na lovu a ona byla

úlovek dne. Skoro vyhodila svou chudou večeři na podlahu, ale spolkla žluč hrnoucí se jí do úst. Gage k ní přiskočil a znovu ji rychle políbil. Tentokrát nijak něžně. Jeho rty byly tvrdé, pomohly jí se vzpamatovat. Nechtěla ho pustit. Ani teď, ani nikdy.

„Odlákám je odsud. Ty pak uteč.“

Pustil ji, sklonil se a spojil před sebou ruce. Vložila do nich nohu, tak jako když byli děti a on jí pomáhal na strom. Gage ji zvedl a ona popadla drsný trám. Do rukou se jí zadíraly třísky. Držela se dřeva, schoulená ve tmě, když se přikrčila na starých trámech a snažila se být co nejmenší.

Uměla se udělat neviditelnou.

Tlumené světlo z ulice se sem prodíralo přes špinavá, rozbitá okna. Gage po ní střílel posledním, dlouhým pohledem. Záblesky světla se blížily. Políbil si prsty a natáhl je jejím směrem.

„Brzy na viděnou.“

Zvedl batoh a tiše našlapoval, dokud nebyl z dohledu. Pak zašoupal botami o podlahu, aby způsobil hluk. Choval se jako návnada, jako matka kvočna vedoucí lovce pryč od svých dětiček. Eve se zhluboka nadechla, aby upokojila zběsilý tlukot srdce. V kapse měla peníze. Až Gage a lidé jejího otce zmizí, nějak seskočí dolů a vydá se do Montgomery. Najdou jeden druhého. Vezmou se, jak si naplánovali. Všechno bude v pohodě.

Výkřiky.

„Tady! Tady je!“

Dusot nohou. Mumraj, zmatek. Kakofonie zvuků, které nedokázala rozpoznat.

„Mám ho!“

„Pusťte mě!“

Gageův hlas, jak ho ještě nikdy neslyšela. Vždycky

se s ním cítila v bezpečí. Teď zněl vyděšeně, jako se ona cítila. Sevřela trám pod sebou tak pevně, že se jí zařízl do prstů, a zavřela oči ve snaze rozeznat hlasy přes bušení deště do střechy. Doufala, že to jen hraje, přehání kvůli mužům, kteří ho chytili.

„Kde je?“

Eve ztuhla, zadržela dech, protože tenhle hlas poznala. *Její otec*. Nastalo krátké ticho, pak zadunění a zabručení. Potom Gageův zlomený hlas.

„Je pryč.“

Ublížili mu? Eve začala rychle lapat po dechu. Hlava se jí točila, zatímco se snažila udržet v klidu. Pokud omdlí a spadne ze svého úkrytu, všechno bude ztracené.

„Opustila tě?“

„Nikdy ji nenajdete. O to jsem se postaral.“

Neslyšela otcovu odpověď, jen mumlání mužů, které stále sílilo a sílilo. Další baterky, nyní pod ní, se mihotaly v tmavých stínech prostoru. Nadskočila, když jeden z mužů kopl během svého pátrání do jedné z beden. Hlasitě kýchl a ona sebou trhla. Zvířený prach ji zalechtal v nose, a tak zadržela dech. Nesmějí se podívat nahoru. Nahoru ne. *Prosím*.

Děšť byl teď prudší, vytrvale bušil do střechy. Další potopa na cestě. Musela napínat uši, aby něco slyšela, což znamenalo, že muži pod ní s tím mají taky potíže.

„Nikdo tu není, šéfe!“ zavolal jeden z otcových poskoků, než ještě naposledy přelétl místnost baterkou. Pak odešli, zmizeli z budovy.

Eve spustila hlavu na podpěru před sebou. V očích jí pálily slzy, lechtaly ji v nose, jak se je snažila zadržet. Nebude teď brečet. Gage potřebuje, aby zůstala silná. Bude se moct zhroutit, až budou zase spolu.

„Hochu, tvůj děda byl lhář a tvůj otec zloděj.“ Znovu její otec, chladný a krutý. Ten tón poznávala příliš dobře. „Teď se mi snažíš ukrást *dceru*? Zničím tebe i tvoji rodinu, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám. Zničím všechno, co máš rád.“

Z toho hlasu jí tuhla krev v žilách. Kousla se do rtu, aby nelapala po dechu. Ústa jí zaplavila kovová, slaná příchut' krve. Hugo Chevalier udělá přesně to, čím vyhrožuje. Co to provedla? Neměla utíkat. Nikdy neměla ohrozit Gage nebo jeho rodinu.

Někdo si odplivl, byl to zvuk plný pohrdání. Přitiskla se blíž k trámu, ale nic neviděla. Ruce ji bolely od třísek, které se jí zadíraly hlouběji do kůže.

Tlumený smích. Gageův. Otrásla se, chtělo se jí varovně vykřiknout. Nechápe to. Jejím otci se nikdo nesmí vysmívat.

„Nemůžeš zničit všechno, co mám rád, Chevaliere, protože Eve nikdy nedostaneš. Je před tebou v bezpečí.“

Když uslyšela ránu, jako by pěst udeřila do masa, obrátil se jí žaludek. Nedokázala se pohnout, ačkoliv se zoufale toužila přesvědčit, že je Gage v pořádku. Řev, hluk. Výkřiky bolesti, když ho bili kvůli ní. Měla by seskočit, zachránit ho, tak jako se on vždycky snažil chránit ji. Tvrdil, že je jednou z nejstatečnějších lidí, které zná, přesto z něho dneska udělala lháře, když se ukrývala jako zbabělec.

Zabořila tvář do rukávu Gageova kabátu, z látky vycházela zemitá vůně muže, kterého milovala. Připomínala jí všechno, o co přijdou, pokud jim jejich plán nevyjde. Nebylo cesty zpět, ne teď. Eve vzlykala do vlhké látky, zvuk se naštěstí utopil v lijáku bušícím do střechy nad ní.

PRVNÍ KAPITOLA

Nyní

Eve seděla za drahým stolem v přepychové zasedačce s milionovým výhledem na Seattle. Všechno kolem vypovídalo o špičkové společnosti, od třpytícího se skla, nablýskaného dřeva a oslnivého chromu. Společnosti, které se ve všem dařilo. Poslední místo na zemi, kde by chtěla být, přesto místo, jemuž se nemohla vyhnout.

Zkontrolovala hodinky. Už měl deset minut zpoždění. Nechával je čekat. Poklepala prstem na papíry před sebou, žaludek se jí svíral směsicí emocí, jimž zřejmě nikdy pořádně neporozumí, ať už bude žít sebedéle.

„Nemyslím si, že je to moudrý nápad, slečno Chevalierová.“ Střelila přísným pohledem na svého právníka, muže, který pracoval pro její rodinnou firmu celé roky. Byl součástí problému a ne řešením toho, co se tak katastroficky zvrtilo. Přesto byla nucena ho přizvat, protože rada měla potíže přijmout ji ve vedení namísto jejího otce. Pokud šlo o ni, důvěra byla nedostatkové zboží. Nepochybovala, že ani tady se žádné nadočká.

„Je to naše jediná možnost.“ Což byla pravda. Rodinná společnost, Knight Enterprises, balancovala

na okraji, připravená zřítit se do propasti zapomnění. Jestli zemře rychlou a veřejnou smrtí, ona přežije. Už si prošla horšími věcmi, než si kdokoliv dovede představit – tohle nebylo nic.

Eve ignorovala ostré bodnutí bolesti, které by kdykoliv jindy hrozilo, že jí roztrhne srdce vedví, prchavou vzpomínku na droboučkou bílou rakev v prázdném kostelíku o jasném slunečném dnu. Existovaly mnohem horší věci než bankrot společnosti, ale její matka a sestra nebudou mít šanci, pokud se Knight rozpadne. A to nikdy nedopustí.

V životě už ledacos udělala, strašné, bolestné věci. Ale nepřidá k nim zničení své matky a sestry. *Nikdy.*

„Váš otec by řekl něco jiného. Váš otec –“

Další její ostrý pohled a právník zmlkl. Dokázala lidi skvěle umlčet jediným pohledem. Jaký otec, taková dcera. V krku ucítila pálení. Byl by na ni táta právě teď hrdý? Nesnášela představu, že nejspíš ano.

„Můj otec leží v nemocnici v bezvědomí. Do tohohle nemá co mluvit.“ Byl poražen způsobem, o němž by se jeho nepřátelům nikdy ani nesnilo. Kousnutí komára a následná infekce. Bylo těžké si představit, že něco tak obyčejného jako hmyz dostalo muže, nyní ležícího na jednotce intenzivní péče v Jacksonu. Pátrala v sobě po nějaké emoci, ale veškerou energii vynakládala na skrývání pravdy o otcově nemoci a aby udržela Knight nad vodou.

Do téhle šlamastyky je dostal její otec, když před sedmi lety nastavil časovanou bombu. Buď ji v téhle místnosti zneškodní, nebo jim celá ta věc bouchne do tváří. Eve byla odbornicí na zneškodňování. Dělá to celý život. Tak si to teď zopakuje.

„Caron šlape vašemu otci na paty celé roky. Udělejte tohle a Knight skončí. Vezmete si to na svědomí?“

Caron Investments byly monstrum s rozevřenou tlamou čekající, až je zhltné. Nenávist mezi dvěma rodinami a obchodními rivaly ji zavedla do téhle zasedací místnosti. Momentálně jen sklízela jedovaté plody vši té nenávisti, ale v jejím případě to byl zasloužený trest. Podporovala to nepřátelství, přilévala olej do ohně. V mnoha ohledech byla důvodem, proč tu teď seděli.

Bylo nevyhnutelné, že jedna společnost pohltí tu druhou – jen si nikdy nemyslela, že to bude Caron, který spolkně Chevalier.

Dneska to tak ovšem vypadalo, Caron tuhle bitvu vyhraje.

„Kdyby mi někdo řekl, co se děje, nemuseli jsme tady skončit,“ sykla. Tohle nepředvídala, protože byla daleko za mořem. Ukrytá, neovlivněná tím vším. Nadzvedla obočí na muže sedícího vedle ní, který si nyní pohrával s perem a papíry. „Jenže se to nestalo. A já stále nedostala vysvětlení, proč jsem nebyla informována o stavu věcí tady v Americe. Rada tím značně pochybila, což byste měl vědět, když jste firemní právník.“

Sáhla pro skleničku s vodou před sebou, po stranách se sbírala vlhkost a vytvářela loužičku na podtáčku pod ní. Gage se tím svým zpožděním choval hrubě. Byl to záměrný vzkaz.

„Nejsi nic. Nejsi pro mě ani trochu důležitá. Jsi tady na můj příkaz. Tvoje štěstí závisí na mém jediném slově.“

Mohla by se zvednout. A zmizet. Netolerovat tuhle urážku a odejít s hlavou vztyčenou a nechat všechno kolem sebe vybuchnout. Ta představa ji zvrhle uspokojovala. Jediná opravdová láska jejího otce, společnost, která bude zničena z jejího rozmaru.

Jenže Gage zavolal jí a žádal tuhle schůzku. No,